

Sygn. akt VI GC 1062/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

B. P.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. P. kwotę 1 230,00 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści złotych) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 października 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 821,74 zł (osiemset dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1062/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 czerwca 2016 roku powódka B. P., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...), wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 1 599,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia mającego miejsce dnia 30 lipca 2015 roku za które odpowiedzialność ponosi pozwany, uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego I. R.. W dacie wypadku sprawcą szkody, który kierował pojazdem łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Z uwagi na ekonomiczną nieopłacalność naprawy uszkodzonego pojazdu, poszkodowany wynajął od powoda samochód zastępczy marki F. (...) na okres 40 dni. Z tytułu najmu samochodu zastępczego powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 920,00 zł brutto. Pozwana nie kwestionując odpowiedzialności odszkodowawczej za skutki w/w kolizji uznała należne odszkodowanie z tytułu wynajmu samochodu zastępczego co do kwoty 3 321,00 zł brutto nie uzasadniającej ograniczenia jego wysokości.

Poszkodowany dnia 30 lipca 2015 roku przełał na rzecz powódki wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu tegoż pojazdu, na podstawie umowy cesji wierzytelności.

W dniu 16 września 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI Gnc 1773/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powyższe powództwo w całości.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie OC pojazd sprawcy zdarzenia drogowego i w związku z powstałą szkodą wypłaciła odszkodowanie w wysokości 3 321,00 zł brutto, obejmujące zdaniem pozwanej zasadny okres 27 dni najmu pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanej wypłacone odszkodowanie w pełni pokrywało koszty najmu samochodu zastępczego i obejmowało czas niezbędny do poinformowania poszkodowanego o szkodzie całkowitej plus dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie pozostałości i zakup innego pojazdu. Pozwana podniosła również, że samo przedłożenie przez powódkę faktury VAT na jednostronnie ustaloną kwotę nie stanowi wystarczającego dowodu na to, iż wskazywany przez powódkę okres najmu odpowiadał okresowi niezbędnemu na naprawę pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniu 30 lipca 2015 roku samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność I. R. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Bezspornym jest również, że pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła odszkodowanie w kwocie 3 321,00 zł brutto. Przedmiotem sporu był okres wynajmu pojazdu zastępczego.

Dnia 30 lipca 2015 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...). Samochód był wynajmowany od dnia 30 lipca 2015 roku przez okres 40 dni i był niezbędny poszkodowanemu do dojazdów do pracy oraz dowozu wnuków na zajęcia pozaszkolne w okresie wakacji.

Dowód: umowa wypożyczenia z dnia 30.07.2015 roku (k.15), oświadczenie dotyczące samochodu zastępczego (k. 14), faktura VAT nr (...) (k. 13), zeznania świadka I. R. (k. 51-52).

Powódka w dniu 30 lipca 2015 roku, w drodze umowy cesji prawa przelewu wierzytelności nabył od poszkodowanego wierzytelność wynikającą z prawa do zwrotu z tytułu najmu auta zastępczego wobec pozwanej.

Dowód: umowa cesji prawa (k. 11), zeznania świadka I. R. (k. 51-52).

W dniu 8 października 2015 roku została wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) na kwotę 4.920,00 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego samochodu. Powódka wynajmowała poszkodowanemu samochód zastępczy w cenie 100,00 zł netto za dobę najmu pojazdu. Okres najmu wykazany w fakturze wynosił 40 dni.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 13)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych. Sad uznał za wiarygodne również zeznania świadka I. R., ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Sad oddalił wnioszek o przesłuchanie powoda oraz o dowód z opinii biegłego ponieważ zeznania świadka w świetle dokumentów nie miały znaczenia dla sprawy, zaś opinia biegłego była bez znaczenia ponieważ szkoda została określona przez pozwaną jako całkowita, a poszkodowany mimo to we własnym zakresie i na własne ryzyko naprawił samochód.

Sąd zauważył co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez B. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w zdecydowanej większości.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego postanowienia ustawy lub umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem, a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, ażeby doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej. Pozwana w treści sprzeciwu podnosiła natomiast, że okres najmu pojazdu zastępczego jest zawyżony.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami okazał się natomiast uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego oraz dobową kwota wynajmu tegoż pojazdu. Powódka domagała się zasądzenia kwoty 1.599,00 zł z odsetkami ustawowymi, wskazując że w drodze cesji nabyła wierzytelność w postaci odszkodowania wynikającego z niezapłaconej faktury VAT (w pełnej wysokości) z tytułu najmu pojazdu zastępczego przypadającego na rzecz cedenta I. R. od pozwanej (...) S.A. w W..

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 §1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim przypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku o sygn. III CZP 5/11 szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Przy takim ujęciu stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są objęte również wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. W takiej sytuacji poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków za najem pojazdu zastępczego nieprzeznaczonego do kontynuowania działalności gospodarczej lub zawodowej, można je bowiem uznać za stratę (art. 361 § 2 k.c.). W związku z powyższym, w ocenie Sądu poszkodowanemu przysługiwało roszczenie o zwrot wydatków za najem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 30 lipca 2015 roku do dnia 4 września 2015 r.

Pozwana kwestionowała okres wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, który w ocenie pozwanej wykraczał poza okres uznany przez niego za uzasadniony (tj. 27 dni/40). W pierwszej kolejności należy wskazać, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania

(zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej – do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Zdaniem Sądu uzasadniony czas związany z najmem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego wyniósł 37 dni. W ocenie Sądu okres ten był jak najbardziej realny i uzasadniony. Jak wynika z materiału dowodowego najem samochodu zastępczego trwał jeszcze dłużej tj. 67 dni, ale powód uznał, że okres najmu powinien być należny za okres 10 dni powyżej dnia wypłaty odszkodowania z tytułu szkody całkowitej. W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dniem naprawienia szkody całkowitej jest dzień wypłaty kwoty odszkodowania i jej wpływu na konto poszkodowanego lub uprawnionego. Sąd Najwyższy uznał, że poszkodowanemu przysługuje okres niezwłoczny na zagospodarowanie wypłaconego odszkodowania. Co prawda nie wspomina jak należy liczyć ten okres niezwłoczny, ale z utartej interpretacji tego terminu należy uznać, że jest to nie więcej niż 7 dni. Zatem zarzut pozwanej dotyczący zbyt długiego czasu najmu ostał się w części.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w 77 % i w związku z tym w punkcie 1) sentencji wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.230,00 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 23 października 2015 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, przy czym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z kwoty 1 599 zł, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona kwota 1 230 zł stanowiąca 77 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 23 %, a pozwany w 77 %.

Na łączną kwotę kosztów postępowania w wysokości 1 914 zł złożyły się po stronie powódki kwoty 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 80,00 zł tytułem wpisu sądowego, koszty dojazdów na dwie rozprawy zgodnie ze spisem kosztów – łącznie 133,72 zł. oraz 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), a po stronie pozwanej kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Mając powyższe na względzie zasądzone na rzecz powoda kwotę 821,74 zł.

SSR Jolanta Brzęk